

לומד בה חפינה — בהדי הדדי בסמוך לבית הטבילה, ולא תהיה לו טירחה לילך מצד לצד.

אי נמי תסגי ליה בחדא לשכה, הן לדירתו והן ללמוד חפינה, ומוכח מזה שבכוונה תחילה היו גורמים לו שיטרח, ומעתה הגון הוא שתהיה לשכת פרהדרין, שהוא גר בה, בצד צפון, והשניה שלומד בה חפינה בצד דרום.

שנינו במשנה: ואמרו לו הזקנים כשהשביעוהו: אישי כהן גדול אנו שלוחי בית דין ואתה שלוחנו ושליח בית דין.

והוינן בה: לימא תיהוי משנתנו, ששנינו בה שהכהן הגדול נחשב שליח הציבור, תיובתא דרב הונא בריה דרב יהושע.

דאמר רב הונא בריה דרב יהושע לענין מי שהדיר עצמו בהנאה מכהן, שדינו שאסור להכהן לעשות שליחותו של המודר, ומכל מקום מותר לכהן להקריב לו קרבנותיו, ומשום דהני כהני העובדים במקדש אינם מקריבים בשליחותו של בעל הקרבן אלא שלוחי דרחמנא נינהו, שכן נצטוו בתורה להקריב את קרבנותיהם של ישראל.

והוכיח רב הונא בריה דרב יהושע כדבריו, דאי אמרת שהכהנים שלוחי דידן נינהו בעבודתם, וכי מי איכא מידי [האם יתכן יט-ב הדבר] דאנן לא מציינן למעבד שהרי עבודת זר פסולה, ושלוחי דידן מצו עבדי, והלא כלל הוא בהלכות שליחות שאין השליח יכול לעשות מה שאין בכח המשלח לעשות בעצמו.

ומשנינן: מה שאמרו לו "אתה שלוחנו

שעליו לטבול, אזיל מצפון לדרום, וטביל שם, שהרי שם היה שער המים שמעליו בית הטבילה. ונמר שם חפינה בלשכת בית אבטינס, ואתי לבית המקדש ועביד עבודה כולי יומא.

ולאחר העבודה להדי פניא [לעת ערב] מדו עליה.

וכיון שעליו לטבול מספיק טומאת מי חטאת, הדר אזיל [חוזר והולך] לבית הטבילה שבדרום, וטביל שם.

ובעי מהדר ומיזל — ועליו לחזור ולילך ללשכתו שבצד צפון, ומינה.

ומי טרח מטרחינן ליה כולי האי! וכי ראוי להטריחו כל כך.

ודוחה הגמרא את ראיית רב פפא:

אלמנה [וכי למה] לא נטריחנו? והרי הגון הוא הדבר דמטרחינן ליה טפי.

וטעם יש בדבר, דאי צדוקי הוא ואינו ירא שמים, ואינו מקבל על עצמו עבודת המקדש כשכרוכה בה טירחה, כדאי הוא לנו להטריחו, כדי שליפרוש מן העבודה. שהרי הצדוקים חשודים הם לשנות בעבודה.

אי נמי — עוד טעם יש להטריחו, כדי שלא תזוז דעתו של הכהן הגדול עליו, להתגאות בכתר כהונה גדולה שלו.

דאי לא תימא הכי שראוי לנו לגרום לו טירחה — נעבדינהו [היה לנו לעשות] לתרוייהו — בין את לשכת פרהדרין, שהוא דר בה, ובין את לשכת בית אבטינס, שהוא